

בְּכַל-הַעִיר
דָּבְרוּ עַל בָּךְ :
הַלִּילָה יוֹצֵא הַמָּסַע
לְמַחֲזוֹ-הַיְלָדוֹת.
קְרוֹנוֹת רַבִּים
הֶעֱמִדוּ לְרִשׁוֹת הַקֶּהֱל.

בְּלִ-הַעִיר הוֹפִיעָה.
מִפְּאֵה וְעַד מַחֲשׂוֹף.
בְּלֵם הָיוּ בְּטוֹחִים.
שָׁוָה יִהְיֶה מָסַע מְפֹלֵא
הַמָּסַע לְמַחֲזוֹ-הַיְלָדוֹת.

בְּאֵתִי — —
וְלֹא בְּלוֹם עָמִי.
אֲבָל הָיוּ.
שֶׁהֵבִיאוּ אִתָּם
מִצְלָמוֹת מְשֻׁבָּלֹת.
כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְהַצְטַלֵּם
עִם צִצְמָם
בְּמַחֲזוֹ-הַיְלָדוֹת.

המסע הנה לילי.
אך בקרון הנה אור.
סטידנטית אחת
הוציאה מתקרת
ושננה פילוסופיה.
זה לא הפריצ להמון
לנחר :
במסע למחוז-הגלדות.

אני כמצט ולא פצמתי צין.
הקשיתי לפצימות המסע.
למקצב הלילי.
מולי יהודי התפלל בששתי.
וגם אני, אם אני טוזה.
התגמנמתי לבסוף:
פשוט, מפני שלא הנה
צם מי לדבר.